

Minnast hundrað ára

Fagnaðarløta verður í Ebenezer sunnukvøldið í sambandi við, at hundrað ár eru liðin, síðani Jens Guttesen, tónleikaskald og kórleiðari, var borin í heim

Jóannes Hansen

Kanska eru tey fleiri, sum nú eru uppi á døgum, ið spyrja, hvør Jens Guttesen er og var. Einkí undarligt er í tí. Í august vera tað tjúgu ár síðani, at hann áttati ára gamal og lívsfúsar og friskur bráðliga segði foldarlívinum farvæl.

Nógv vatn er runnið í ána síðani tá, og tað mesta av einum ættarliði er farið um sýnina. Jens var tónleikaskald. Hann komponeraði framúr vøkur songløg, sum framvegis ofta eru at hoyra, hann komponeraði og setti út fyri hornorkestur og eisini fyri strúkarar og til meiri fjóltáttað klassiskt samanspæl. Tólv ár eftir, at hann hevði biðið skrivstovustarvinum í Shell farvæl, gav hann í 1988 út Ljómur og lag, ið fevnir um flestu lögini og útsetingarnar, sum Jens hevur gjørt og sett út.

Fjølskyldan er stór, og tey nógvu hava sína gongd í Ebenezer. Har verður tað sunnu-

kvøldið klokkan 18 skipað fyri fagnaðarløtu í sambandi við, at tað mánadagin 23. mai eru hundrað ár síðani, at Jens Guttesen var borin í heim.

Teir, sum skipa fyri og leggja til rættis, eru sonurin, Jens Christian Guttesen, versonurin Petur Simonsen, og Øssur Berghamar og Alexander Samuelsen.

– Tað er ein avbjóðing. Ikki at finna tilfar, sum er hósakiligt eina løtu sum hesa, men heldur at raðfesta, hvat skal við, og hvat skal liggja eftir. Tað er so ógvuliga nógv, ið er okkum kært, og sum tað er upplagt at taka fram, men vit mugu eisini hugsa um tíðarkarmin. Fyri tað mesta verður tað sangur og musikkur, og so verður hetta knýtt saman við onkrum viðmerkingunum og onkrari samrøðu, sigur Petur Simonsen.

Fagnaðarløtan verður klokkan 18. Á skránni er felagssangur, kórsangur, sersangir, barnasangir og tónleikainnsløg. Aftan á

verða øll bjóðað til ein nátturðabita í Ebenezer.

Upprunin

Jens var havnarmaður og eyðkend býarmynd, tá ið hann skundisliga var til gongu í býnum og á landsvegnum – onkra ferðina heilt norður til Eiðis at vitja dóttрина og hennara.

Á veg úr Torfingsgøtu, har hugnaliga heim-ið var, og heim í býin, sást hann. Alt hansara lív og hansara máti at vera upp á lýstu av musikaliteti, og hetta setti dām á alla staðni, har hann var. Vit minnst hann lættan upp á sporið, bríkslandi ella syngjandi, vit minnst hann spæla og syngja heima við hús, og har hann vitjaði, og ikki minst minnst vit hann á mótum og í øðrum samkomum, tá hann sang av hjarta og ofta leiddi felagssang.

Tað kom meiri enn einaferð fyri, at sanglærarar bóðu næmingarnar eygleiða Jens

Guttesen fyri at síggja og fata, hvussu týðningarmikið tað er fyri sangin, at bæði sál og likam verða lögð í, tá ið sangurin verður framborin!

Hornið átti stórt pláss

Tað var í lítlu húsunum við Tinghúsvegin – dygst omanfyri Bøklarabrekku - at Jens vaks upp. Musikkurin í barnaheiminum var góður íblástur til alt tað, sum hann seinni greiddi úr hondum. Pápin, Jens Christian Guttesen, var tónleikari. Hann stjórnaði bæði Havnar Hornorkestri og GHM, og í lítlu stovuni undirvísti hann, meðan konan og tey ellivu børnini eisini vóru undir lonini.

Í Ebenezer fer hornorkestrið hjá Frelsunarherinum sunnukvøldið at spæla. Saman við fleiri av brøðrum sínum spældi Jens horn. Trompetina var hann serliga góður við. Hann komponeraði og setti út til hornorkestur, og hann var altíð hugtikin í